

LOUISE BAY

ROMÁN

DOKTOR

DOKONALÝ

přeložila Lucie Jiráňková

DOKTOR
DOKONALÝ

Copyright © 2023 Louise Bay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Jiránková, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7016-8 (pdf)

LOUISE BAY

DOKTOR DOKONALÝ

přeložila Lucie Jiránková

ELLIE

Přitáhnu si límec blíž k tělu, aby mě mlha nestudila na krku, a přistoupím k velkým černým dveřím na Wimpole Street. Připadám si jako první oběť v hororu – ta, která připraví půdu skutečné hrůze, již pak zažije hlavní ženská postava, na které jediné divákům záleží. Oklepu se a v hlavě si poznamenávám, že až se vrátím domů, pustím si něco s Reese Witherspoonovou nebo Sandrou Bullockovou v hlavní roli. Musím na netflixu přestat neustále koukat na thrillery podle knih Harlana Cobena. Vytáhnu telefon a sježu na poslední e-mail od svého nového šéfa, doktora Zacharyho Covea. Podle instrukcí zmáčknu zvonek k doktoru Williamsovi.

V bzučáku to zapraská, ale nikdo se neozve.

„Haló?“ zavolám.

Dveře povolí a mně se rozbuší srdce. Snažím se převtělit do Sandry Bullockové z filmu *Návrh* a necítit se jako její postava v *Síti*. Zhluboka se nadechnu a zatlačím do dveří.

Je to jen mlha.

Není o nic děsivější než déšť. Nic to neznamená. Jenom mě nejspíš za chvíli někdo zavraždí – vždyť o nic nejde.

Na podlaze v chodbě jsou otlučené parkety, které kdysi nejspíš vypadaly krásně a klidně by tak mohly vypadat znovu, kdyby

si s nimi někdo dal tu práci. Vstoupím dovnitř. Dveře se za mnou zaklapnou a já se ani nijak nesnažím tlumit klapot svých podpatků, který rezonuje po schodech do prvního patra. Moje nová práce spočívá v tom, že budu sedět za stolem v čekárně u doktora, zvedat telefony, domlouvat schůzky, registrovat nové pacienty, přepisovat diktované poznámky a plnit všechny další administrativní úkony spojené s provozem soukromé ordinace lékaře, který bude ordinovat dva dny v týdnu. Je to první pozice, kde se mi podařilo dostat na pohovor a která nenabízela jen minimální mzdu. V minulosti jsem se pouze starala o Shaneovu kariéru, takže jsem teď vděčná za jakoukoli práci. Podle mých pečlivých propočtů si tu vydělám dost na to, abych si svou cílovou částku uspořila za pouhých devatenáct měsíců – a proto si tu práci chci udržet. Ať už po mně budou chtít cokoli, bude mi to jedno. Před pár týdny jsem na sloupu lampy zahlédla připevněný letáček, který nabízel práci na částečný úvazek. Velkým tučným písmem tam stálo, že jde o výborně placené místo, tak jsem tam zavolala. Musel to být nějaký nejspíš žertík, protože mi nabídli obchodování s drogami. Ale pokud je ta práce legální a dobře placená, jdu do toho.

Přesně jak stálo v e-mailu, v prvním patře je na druhých dveřích připevněná průhledná plastová cedulka, na které je jednoduchým černým písmem napsáno „Doktor Cove“ a pod ní menšími písmeny „Gastroenterolog“. To mě ujistí v tom, že jsem na správném místě. Úlevně proto vydechnu a uvolním se.

Svého nového šéfa jsem ještě nepotkala. Mluvila jsem s ním sice po telefonu, ale v agentuře říkali, že je normální, abych se na dočasnou pozici dostavila i bez jakéhokoli pohovoru. Doktor Cove se sice zmínil, že by se moje pozice časem mohla stát trvalou, ale mně stačí vydržet jen devatenáct měsíců; maximálně

jednadvacet, kdyby přišly nějaké nečekané výdaje. Pokud jsem počítala dobře – a to jsem počítala, protože od pondělka, kdy jsem tu práci dostala, jsem nic jiného nedělala –, devatenácti výplatami bych si měla našetřit dost peněz na to, abych se v životě mohla posunout dál. Před deseti lety jsem udělala hrozné rozhodnutí a odešla z vysoké, abych se mohla na plný úvazek starat o rozjíždějící se kariéru svého tehdejšího přítele, který byl závodníkem na ploché dráze, takže vlastně nemám žádnou opravdickou kvalifikaci a moje pracovní zkušenosti zřejmě nestojí za nic. Když se někomu staráte o kariéru, děláte spoustu nedefinovatelných a těžko popsatelných činností, což mi došlo až ve chvíli, kdy jsem začala sestavovat svůj životopis. A samozřejmě nemám ani žádné reference, protože můj předchozí šéf je zároveň můj bývalý přítel, a to bych raději stála nahá a s roztaženými nohama nad reklamním poutačem uprostřed Oxford Circusu, než abych ho o něco požádala.

Pokusím se zahnat myšlenky na svou minulost a otevřu dveře do čekárny. Doktor Cove ve svém posledním e-mailu psal, že dorazí kolem desáté a že se mám mezitím „zabydlet“.

Překvapí mě, že je v místnosti celkem hodně světla. Možná jsem po té mlze očekávala místnost bez oken, vybavenou jen zastaralým operačním stolem a táčem se skalpely. Místo hororu jsem se ale ocitla v čekárně, která není ničím výrazná. Nachází se v přední části georgiánského domku se třemi velkými křídlovými okny s výhledem do ulice. Není to nijak velká místnost. Celé patro si zřejmě rozdělilo několik lékařů, takže kvůli sádrokartonové stěně uprostřed, osmi židlím a stolu působí celá místnost trochu stísněně. Nikdy předtím jsem u soukromého lékaře nebyla, ale tak nějak jsem čekala, že to tam bude vypadat trochu... elegantněji a okázaleji. Shodím tašku z ramene a položím ji na

stůl, ale kabát si nechám na sobě. Je mi zima. Pod oknem zasmátrám po radiátoru ve viktoriánském stylu a konečně najdu termostatickou hlavici. Jakmile s ní otočím, začne v radiátoru prskat. To snad znamená, že se topí. Totéž udělám i s radiátorem za stolem.

Když se rozhlédnu po místnosti, dojde mi, že by bylo lepší, kdyby tu bylo o jednu židli méně a kdyby byl můj stůl otočený k oknu. Navrhnu to doktoru Coveovi, až přijde.

V rohu místnosti stojí malý stolek zaskládaný časopisy. Přerostlá palma vedle něj vrhá stín na výtisk časopisu *Country Living* a – rychle časopisy prolistuju – australského *Vogue* z listopadu 2005. S tím musíme něco udělat.

Posadím se na židli a zatočím se dokola. Jako Shaneova manažerka jsem pracovala výhradně jen z naší kuchyně. Nikdy jsem neměla pořádnou kancelářskou židli. Zásuvky psacího stolu jsou prázdné – až na jednu penci a kancelářskou sponku. Na stole nestojí žádný počítač, prostě nic. Ani poznámkový blok, propiska nebo bloček samolepicích papírků. Naštěstí v tašce nosím zápisník a pero. Jen jedna věc je lepší než čerstvě upečený jablečný koláč, a to kvalitní psací potřeby.

Vstanu a dvěma kroky přejdu ke dveřím v protější zdi. Musí vést do ordinace, kde doktor Cove ošetřuje své pacienty. Ale jsou zamčené.

Jak se tu mám „zabydlet“? Vždyť tu vlastně není co dělat. Přejdu k oknům, která by potřebovala pořádně umýt. Možná najdu nějaké společné čisticí prostředky.

Vydám se z čekárny na průzkum. Všechny ostatní dveře na patře jsou zavřené a není za nimi nic slyšet, ani když přiložím ucho ke dveřím přímo naproti schodům. Někdo mě pustil dovnitř. Určitě musí být ještě v budově.

Dojdu asi do poloviny schodů vedoucích do druhého patra, když uslyším někoho zavolat: „Haló?“

„Dobrý den,“ odpovím. Vzápětí zpoza zábradlí vykoukne žena s černými vlasy a hustou ofinou: „Ellie Frostová?“

Usměju se. Tak přece na mě někdo čeká. „Ano. Jsem nová asistentka doktora Covea.“

„Ano, doktor Cove,“ vysloví jeho jméno tak, jako by si vychutnávala lahodnou čokoládu. „Dneska tu sice je první den, ale už jsem si o něm něco zjišťovala.“

Proč mě to nenapadlo? Zřejmě proto, že jsem na internetu hledala informace spíš o tom, *co dělají asistentky lékaře*. Popis práce mi toho totiž příliš neřekl.

„Tak pojd'. Kuchyňka je tady nahoře.“

Znovu zmizí a já zamířím za ní.

Když vystoupám po schodech nahoru, objeví se ve dveřích na konci chodby mávající ruka. „Tady jsem.“

Zamířím tím směrem a onu ženu najdu v maličké kuchyňce velké tak akorát pro dva. Na rtech má nanesenou zářivě rudou rtěnku, která by mně nikdy neslušela. Nádherně kontrastuje s jejími havraními vlasy a sněhobílou pletí.

„Já jsem Jen. A ty budeš Ellie. Provedu tě tu – ne že by tu tedy bylo hodně k vidění. Začneme tady, protože tady se děje úplně *všechno*. Vím, že to tu vypadá jako v kobce, ale když zavřeš dveře, je to tu docela dobře odzvučené. Kdykoli budeš potřebovat upustit páru nebo si zanádat, přijď sem. V žádném případě to nedělej na záchodech. Tam jsou vždycky nějakí pacienti. Nevím, jestli tam na nás číhají, ale už mě několikrát přistihli, jak si na doktora Newmana stěžuju.“ Povzdechne si, jako by měla mít právo stěžovat si na svého šéfa, kde se jí zlíbí. Okamžitě si mě tím získá. „Tady je to ideální. Navíc tu většinou je aspoň jedna

z nás, takže budeš mít komu si postěžovat. V podstatě se tu na střídačku pořád hroutíme.“

Zní to, jako bychom pracovaly pro Elona Muska nebo někoho takového. Jak strašní ti doktoři můžou být?

„Doufám, že s doktorem Covem se mi bude pracovat dobře. Ještě jsem se s ním nesetkala –“

Zvedne ruku, aby mě zarazila. „Je to doktor. Proto se s ním nebude pracovat snadno. To je dané. Alespoň ordinuje jen dva dny v týdnu. Všichni doktoři si o sobě myslí, že jsou bozi, a protože nemá lékařský titul, bude předpokládat, že nemá ani žádný mozek. Ze zkušenosti vím, že jsou všichni stejní.“

„Pracuješ tu už dlouho?“

Pokrčí rameny. „U doktora Newmana dva roky. Předtím jsem dělala u doktora Scaldinga na Harley Street.“

„A tohle je pro doktora Covea jeho první soukromá praxe?“ zeptám se.

„Ano, je to nováček. Což znamená, že bude mladý.“ Mrkne na mě, jako by mi právě pověděla obrovské tajemství, ale mám pro ni novinku – čekala jsem to. „Většina z nich začíná v jeho věku. V nemocnici se stanou konzultanty a pak pár dní v týdnu začnou dělat soukromou praxi.“

„Kvůli penězům?“ zeptám se.

„Jo, hlavně kvůli nim, ale někteří z nich mají prostě rádi ten užší kontakt s pacientem v porovnání s prací v nemocnici, kde musí ošetřit mnohem více nemocných, každého za kratší dobu. A je s tím taky spojeno méně administrativy, protože za její vyřizování si platí nás.“

„Jsem tu stejně jen dočasně,“ svěřím se jí. „Ale doufám, že tu chvíli zůstanu.“ Nebo aspoň tak dlouho, dokud nedám dohromady peníze na kulinářskou školu Le Cordon Bleu.

Pokrčí rameny. „Tihle doktoři jsou na administrativu tak nešikovní, že ti buď zapomenou zaplatit, nebo tě zapomenou vyhodit.“

Krve by se ve mně nedořezal. Zapomenou mi zaplatit? „Nešlo by vynechat tu první možnost a přeskóčit rovnou na druhou?“

„Jasně že šlo.“

Budu holt muset být tak neuvěřitelně skvělá asistentka, že by si život beze mě už ani nedokázal představit. Bude se tak děsit mého odchodu, že mi bude platit přinejmenším majlant. Když jsem se zvládla starat o Shaneovu kariéru závodníka na ploché dráze, zvládnou i díř nového konzultanta, který ordinuje jen dva dny v týdnu, a připomínat mu, aby mi platil včas. Všechno musí být jednodušší než se snažit Shanea přesvědčit, aby dělal věci, které dělat nechtěl, ale které byly výhodné pro jeho kariéru, jako například neoslovovat všechny ženy, jež potkal, „miláčku“. A nesmíme taky zapomínat na to, jak jednou na twitteru retweetl gif od @zenybynemelyvolit.

„Díky za upozornění. Budu to muset udělat tak, abych pro něj byla nezapomenutelná.“

„Tak se mi to líbí,“ odpoví. „Dokud si nebudeš brát jejich špatné nálady a nevhodné chování osobně, budeš v pohodě.“

Usměju se. „Díky. Říkala jsi, že sis o doktoru Coveovi už něco zjišťovala. Měla bych o něčem vědět?“

„Nenašla jsem nic kromě známých faktů. Žádné skandály. Žádné vyšetřování Lékařskou komorou.“ Otevře dveře. „Pojď, ukážu ti, kde jsou záchody.“

Kromě známých faktů? Vážně jsem si ho měla vygooglit sama.

„Vlastně si asi radši vezmu nějaké kuchyňské utěrky a...“ začnu otevírat jednu skříňku za druhou, dokud nenajdu čistič

skel, „... a tohle. Okna v čekárně jsou trochu zapatlaná.“ V hlavě si poznamenám, že s sebou mám vzít i vodu pro palmu Pamelu.

„Máme uklidovou službu.“

„To je v pohodě. Stejně nemám nic moc na práci. A taky potřebuju být nezapomenutelná. Vzpomínáš?“ Pak se z té maličké kuchyňky vydám za Jen do chodby.

„Máš tam výdejník vody, že jo? Ale nic, kde by si pacienti mohli udělat kafe. To nijak nevadí, zvláště když doktor Cove teprve začíná, ale jednou bude muset zainvestovat do kávovaru.“

Přikývnu a snažím se zapamatovat si to. Možná jednou budu mít vlastní rozpočet, se kterým budu moct hospodařit.

„Doktoru Newmanovi trvalo dva roky, než si jeden takový obyčejný kávovar pořídil, ale před pár měsíci nám ho konečně přivezli. Pacienti ho milují. Alespoň to odvede jejich pozornost, když má doktor zpoždění.“

„Chodí doktoři často pozdě? Nebo čekají na výsledky testů nebo...“ odmlčím se, protože mi dojde, že vůbec netuším, jestli pacienti budou čekat na výsledky testů. Dělají vůbec gastroenterologové krevní testy?

„Pořád. Jo a doktorovi Coveovi jsem to domluvila u TBTC, kliniky na krevní testy o kousek dál po Wimpole Street. Všichni ji využívají. Pokud jeho pacienti budou potřebovat krevní testy, tak je pošleš tam.“

„Díky,“ odpovím. „Měla bych vědět ještě něco? I známý fakt pro mě může být nový.“ Zoufale se snažím přijít na to, co pro ni „známý fakt“ znamená – jak v práci, tak ohledně doktora Covea.

Když sejdeme schody, ještě mi ukáže, kde jsou záchody.

„To je myslím všechno, ale kdybys něco potřebovala, jsem hned vedle.“

Zastavíme se před dveřmi do její ordinace.

„Nejspíš asi netušíš, kde seženu počítač, co?“

Zavrtí hlavou. „Promiň, to nevím. Možná tě doktor Cove pošle, aby sis ho došla koupit. Všichni doktoři jsou dost bezradní, když začínají. Ale máme tu číslo na firmu, která poskytuje technickou podporu a kterou můžou využívat všichni lékaři v budově.“

To se mi bude hodit, jestli vůbec někdy počítač dostanu. Možná je doktor Cove jeden z těch staromódních lidí, kteří mají rádi všechno na papíře. To doufám, že ne.

„Fajn, tak já se pustím do těch oken a pak si všechno řekneme.“

„*Ciao*.“ Pošle mi vzdušnou pusu a já se usměju, jako by to bylo od skoro cizího člověka naprosto normální.

Vrátím se do čekárny a začnu mýt okna. Nebudu to tu přerovnávat, dokud se neseznámím se svým novým šéfem a nezjistím, co mu bude vadit a co ne. Nechci ho přece naštvat hned na začátku. Ale na čistá okna si nikdo stěžovat nemůže.

Sice na sobě mám černou sukni ke kolenům, která je mi trochu těsná, ale když si ji vyhrnu, zvládnu zvednout nohu na jednu z židlí pro pacienty, abych dosáhla na vrchní část oken. Jsem si na osmasedmdesát procent jistá, že nikdo z lidí dole na chodníku moje spodní prádlo neuvidí – a to hlavně proto, že osmasedmdesát procent z nich se nebude dívat nahoru.

Dveře do čekárny se s bouchnutím rozrazí a já, stejně jako můj bratr, když ho máma načapala, jak si prohlíží sekci spodního prádla na webu Next, vyjeknu a ztratím rovnováhu.

Jakmile přijdu k sobě, nedokážu spustit oči z řeckého boha stojícího nade mnou.

„Co to vyvádíte?“ zeptá se mě.

Jako v transu hledím na ta nejdokonalejší ústa, jaká jsem kdy viděla. Má plné rty barvy zralých třešní a horní ret tvarovaný do vrcholků, které by mu záviděl i Mount Everest. „Asi potřebuju dýchání z úst do úst.“ Ta slova ze mě vypadnou dřív, než si můj mozek stihne dát jedna a jedna dohromady a uvědomit si, že nejspíš mluvím se svým šéfem.

„Byla jste mimo jenom chvilku. Musíte se posadit.“

Princ z pohádky to teda rozhodně není, protože mi ani nepodá ruku. S námahou se posadím a vtom mě trkne, do jaké jsem se dostala situace. Sukni mám vykasanou prakticky až k uším. Bezva. Opravdu doufám, že to je jen doktor Newman, který přišel zkontrolovat palmu, a ne můj nový šéf, na něhož se snažím udělat dojem. Nejenže jsem před ním spadla přímo na hlavu, ale taky jsem právě doktorovi „Dokonalá ústa“ ukázala své kalhotky. „Jsem v pohodě,“ řeknu.

„Co jste tam nahoře dělala?“

„Myla jsem okna. Byla trochu špinavá.“ Přimhouřím oči a snažím se zjistit, která část hlavy mě bolí.

Zamračí se. „Už to nedělejte. Máme tu úklidovou službu, která se stará o spoustu budov v okolí. Řekněte si Jen o číslo.“

Není zač, ale nemám odvahu to říct nahlas.

Vyškrábu se na nohy a on ustoupí, jako by čekal, že se na něj vrhnu. Posledních deset let jsem strávila ve vztahu. Jestli někdy budu připravená opět randit, nejspíš se na nějakého náhodného muže vážně nevhodně vrhnu – obzvlášť na takové sexy jedince, jako je tenhle –, ale dnes to rozhodně nebude. Tohle je chlap, na kterého se snažím udělat dojem. Nesnažím se ho políbit. Doufám.

„Vy jste doktor Cove?“ Oba se chováme, jako že víme, kdo ten druhý je, ale asi by se hodilo i formální představení. „Já jsem Ellie.“

„Koupil jsem vám notebook.“ Kývne směrem k zabalené krabici na mém stole a já se snažím soustředit na to, co říká, a ne na strniště na jeho tváři. Jednou jsem po hádce se Shanem strávila celé odpoledne v zapadlšti googlu zkoumáním mužských čelistí. Podle všeho má atraktivita muže s čelistí hodně společného. A to, co dělá čelist přitažlivou, spočívá v délce ramusu a čelistním úhlu. A doktor Cove má ten nejdelší ramus a nejostřejší čelistní úhel, jaký jsem kdy viděla – je jak chodící učebnice, která tu teorii potvrzuje, protože je *nádherný*. Tak nádherný, že když mluví, začne to být trochu otravné, protože se na něj nemůžu vynadávat. „Pro objednávání pacientů budeme zatím používat google kalendář.“

Polknu a odvrátím pohled, jako by jeho čelist vůbec nebyla dokonalá. „Dobře.“

Chci se ho zeptat, jestli nemám jet do nemocnice vzhledem k tomu, že jsem asi před devíti vteřinami byla ještě v bezvědomí. Můžu bezpodmínečně věřit tomu, že by mi řekl, kdybych byla v nebezpečí, když je doktor? Kolik toho vlastně gastroenterologové o úrazech hlavy vědí?

„Jo a nikde se netoulejte, aniž byste mi to předem nahlásila. Budu na vás teď muset pár hodin dávat pozor, abych se ujistil, že nemáte otřes mozku.“

Než stihnu jakkoli zareagovat, projde dveřmi v protější zdi a zavře za sebou.

To jako bylo všechno? To mi ani neřekne, co ode mě očekává nebo jak asi bude vypadat celý tenhle týden? Jeho čelist mě natolik zhyponotizovala, že jsem se zapomněla zeptat na ty nejzákladnější otázky. Ani nevím, kdy přijde další pacient.

Narovnám ramena a přehodnotím styl myšlení. Rozhodnu se ignorovat, jak pohledný doktor Cove je a že nedávno viděl moje kalhotky, přejdu místnost a zaklepu na jeho dveře.

„Vstupte,“ vyštěkne.

Jeho ordinace je vybavená ještě skromněji než čekárna. Stojí v ní jen stůl a dvě židle před zastřeným georgiánským oknem na straně a pak vyšetřovací stůl, umyvadlo a pár skříněk. Nemá tu dokonce ani palmu.

„Řeknete mi, kdy očekáváte dalšího pacienta?“ zeptám se a tentokrát se zaměřím na jeho oči, protože to alespoň není jeho hypnotická čelist, ale i ty mě zaskočí, protože je má úplně modré, zádumčivé a pronikavé. Ať už jde s tou svojí krásou k čertu. „Možná bychom si mohli sednout a pár věcí probrat?“

Z jeho mobilu se ozve nakřápý skřek a mně dojde, že ho zrovna drží v ruce. Přerušila jsem ho, právě když telefonoval. Zatnu ruce v pěst. V téhle práci musím excelovat – závisí na tom celá moje budoucnost –, ale moc se mi to nedaří.

„Nemám objednané žádné pacienty a přijdu za vámi, až bude čas. Můžeme si pak projít všechny dotazy.“

Přikývnu a vycouvám z kanceláře.

Musím se dát dohromady a vymyslet strategii, jak s ním komunikovat jako schopná iniciativní asistentka, vzhledem k tomu, že mám za šéfa nádherného, ale trochu vznětlivého chlapa.

Třeba by mu nevadilo nosit na hlavě pytel, kdykoli s ním budu mluvit.

ZACH

Něco je špatně.
I když pominu fakt, že moje jediná zaměstnankyně hned první den v práci spadla a omdlela, stejně něco není v pořádku. Možná je tu jen příliš ticho a já na to nejsem zvyklý. Kancelář na Wimpole Street je úplně něco jiného než ruch londýnské nemocnice.

Zazvoní mi mobil a já ho vytáhnou z kapsy.

Stisknu zelené tlačítko a svalím se na židli za svým novým stolem.

„Tak jaké to je?“ zeptá se mě máma.

„Teď jsem přišel,“ odpovím.

„Těšíš se?“

„Jsem tu teprve pět minut.“ Pravda je, že se na to nijak netěším. Možná právě proto mám pocit, že je něco špatně. Začínám soukromou praxi, stejně jako spousta mých kolegů, kteří se nedávno stali konzultanty. Je to pro mě šance postavit se na vlastní nohy a vymanit se ze všeho toho papírování a politických nesmyslů v nemocnici. Je to šance konečně si pořádně vydělat a navázat dlouhodobé kontakty s pacienty místo toho, abych je viděl jen na pár minut a pak už nikdy víc. Doufám, že si díky této změně začnu svoji práci víc užívat.

Ale zatím se nijak netěším.

„A jaká je tvoje nová asistentka? Nechce se mi věřit, že sis někoho najal, aniž by ses s ním předtím setkal.“

„Mluvil jsem s ní po telefonu a stejně je tu jen dočasně.“ A navíc byla ochotná nastoupit v relativně krátkém čase. Její životopis byl sice trochu zvláštní, ale po telefonu zněla nadšeně. Alespoň jeden z nás.

Táta v pozadí něco zakřičí.

„Dobře, John,“ řekne máma. „Tvůj táta chce vědět, jestli si děláš dobrou reklamu. Viděl o tom článek v nějakém časopise. Podle mě to ale nebudeš potřebovat. Lidé se o dobrých doktorech dozví sami.“ Odmlčí se. „Ale udělal jsi takové ty obvyklé věci, že ano?“

Teď předpokládá, že vůbec vím, co ty obvyklé věci vlastně jsou.

„Dal jsi lidem vědět?“ pokračuje. „Aspoň kolegům v nemocnici a kamarádům z medicíny? Tyhle lidi myslím.“

Vlastně ani ne.

„Pracuju na tom.“ Otočím se na židli a všimnu si, že za mnou stojí bílá tabule. Ta by mohla být užitečná. Začnu otevírat jednu zásuvku psacího stolu za druhou. Jsou prázdné. Měli bychom si pořídit nějaké psací potřeby. „Lidé v nemocnici to vědí. A taky pár kamarádů z medicíny.“

„Máš e-mailovou adresu a webové stránky?“ zeptá se.

Nadechnu se. Webové stránky mě ani nenapadly. „Jakmile položím telefon, sejdu se se svou asistentkou. Potřebuju, aby udělala nějaký průzkum.“

„Reklamu,“ vykřikne v pozadí táta. „Potřebuje si udělat reklamu.“

„Neposlouchej ho,“ řekne máma. „Soustřeď se na to, aby ses tam zabydlel. Práce přijde sama. O to se bát nemusíš.“

Nebojím se. A to je část mého problému. Táta má pravdu. Pamatuju si, jak se jiní konzultanti pouštěli do soukromého sektoru s webovými stránkami a logy a měli plné kapsy značkových antistresových míčků na rozdávání. Všichni to měli uspořádané lépe než já.

„Jo, jsem teprve na začátku,“ odpověděl jsem.

„Už sis zasmluvnil zdravotní pojišťovny?“

Cuknu sebou. Dobře vím, že pokud nepodepíšu smlouvy s hlavními zdravotními pojišťovnami, jejich pacienti ke mně nebudou moct chodit. Bez zasmluvněných pojišťoven žádná praxe nebude. „Ještě ne. Víš, jak se tyhle věci táhnou.“ Vzhledem k tomu, že jsem ještě pojišťovně nedodal všechny potřebné informace, tak žádné smlouvy ještě ani být nemůžou. Ale to bych opravdu měl udělat jako první, spolu s webovými stránkami. A taky bych měl sehnat nějaké fixy na tabuli.

Za dveřmi kanceláře uslyším hlasy. Pacienty dneska určitě nečekám. Nejspíš si někdo spletl dveře.

„Asi bych už měl jít,“ řeknu do telefonu. „Mám mít schůzku se svou asistentkou.“

„Jsem na tebe hrdá, miláčku.“

Přikývnu. To říká pořád, všem svým synům. Ale nebyla by ani z poloviny tak hrdá, kdyby věděla, jak laxně jsem se k tomu novému začátku postavil.

Vstanu a přejdu ke dveřím. Hlasy stále sílí. „Mám tě rád, mami. Zavolám ti později, jestli budu moct.“ Zavěším a otevřu dveře. Schůzky se mnou se dožaduje klaun se čtyřmi heliovými balónky.

Naprosto normální čtvrtéční ráno.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptám se a snažím se ignorovat, že mluvím se *skutečným* klaunem.

„Jste Zach Cove?“ Má výrazný cockneyský přízvuk a mě automaticky napadne, že kdyby tohle byl thriller Harlana Cobena a já odpovídal ano, mohl by vytáhnout zbraň a zastřelit mě.

Musím to risknout. „Ano, jsem doktor Cove.“

„No konečně,“ odpoví podrážděně.

„Gratuluju. Oslavujeme.“ Začne zpívat hit od Clifffa Richarda, který při každé příležitosti zpívala moje babička a který teď místo ní zpívá moje matka.

Co jsem komu udělal?

V ruce drží čtyři balónky. Okamžitě začnu nenávidět všechny čtyři své bratry. Podle mě to byl Beauův nápad, ale zaplatil to Nathan.

Takže tam prostě jen tak stojím a nechávám toho klauna, aby dělal to, za co mu zaplatili.

Když skončí, podívá se na mě a já na něj a pak mi podá ty čtyři balónky – jeden za každého z mých sourozenců. Mají tvar hvězdiček různých barev. „Říkal, že už budete vědět, od koho to je.“

Přikývnu, on jen pokrčí rameny a pak se otočí a odejde.

„Pojďme si sednout,“ řeknu Ellie, která zrovna sedí za svým stolem a zírá na dveře, z nichž právě vyšel ten klaun. Můžeme si alespoň něco připravit. Vrátím se do kanceláře, balónky se se skřípěním pohupují za mnou.

„Jen abych byla připravená, bude se tohle opakovat?“ zeptá se, když vejde dovnitř s blokem a propiskou v ruce. Je přitažlivější, než jsem si ji představoval. Dlouhé hnědé vlasy má sepnuté v culíku a podél tváře jí splývá několik pramínků. Vypadá to hezky. Což je divné – ne že by teda její vlasy byly divné. Jen je to už dlouho, co jsem si naposledy všiml ženských vlasů.

„Těžko říct.“ Už jsem se naučil nepočítat s tím, že moji bráchové neudělají nějakou hovadinu. Vždycky se mi to totiž vymstí. Pustím balónky a ty okamžitě zakotví pod stropem.

„Vážně?“ zeptá se.

„Připravte se na nečekané,“ odpovím, jako bych byl nějaký moudrý mistr Jedi. Jsem si celkem jistý, že v téhle práci se nic nečekaného nestane.

„Dobře. Měla bych nosit kostýmek?“ Posadí se ke stolu naproti mně. „Nebo byste preferoval uniformu? V tomhle jsem dost flexibilní.“

Ignoruju vzrušení v kalhotách při představě, že by se převlékla za francouzskou služtičku a před oknem dělala nějaké flexibilní činnosti.

„Prostě se oblékejte elegantně,“ odpovím. Je naprosto evidentní, že nejenže jsem se na tuhle novou kapitolu své kariéry nepřipravil tak, jak bych měl – dokonce jsem ani nepřemýšlel nad tím, jaká by ta příprava měla být. „Takže zatím žádná uniforma.“ Možná někdy v budoucnu budu chtít, aby moje asistentka uniformu nosila. Možná ne. Nemyslí mi to.

„Nejdřív objednáme nějaké psací potřeby.“ Kývnu hlavou směrem k bílé tabuli. „Hodily by se i fixy na tabuli.“

Zamračí se, jako by jí bylo naprosto jasné, že nemám ani ponětí, co dělám, ale stejně si to poznamená do bloku.

„A potřebuju taky nějaké vizitky a hlavičkový papír.“ Nebo ještě něco? „Něco takového,“ dodám pro případ, že bych zapomněl na něco základního.

„Dobře. A co by na nich mělo stát? Bude mít vaše ordinace nějaké jméno, nebo se bude jmenovat jen po vás?“

„Jen po mně,“ odpovím, jako bych si tím byl jistý. „Něco nenápadného.“

„Všimla jsem si, že nemáte webové stránky. Chystáte se je založit?“ zeptá se. „Mohla bych udělat nějaký průzkum a možná sehnat pár doporučení.“

„Ano. Dobře.“ Je o krok napřed, což mě zároveň uklidňuje i znepokojuje.

„A žádné pacienty ještě objednané nemáte?“

Zavrtím hlavou. „Dneska začínáme. Potřebuju uzavřít smlouvy s pojišťovnami. Jinak mi sem moc pacientů chodit nebude.“

Nakloní hlavu na stranu a odhalí tím svůj dlouhý krk. „A také jste velice atraktivní. Nepřemýšlel jste o tom, že byste si najal firmu na styk s veřejností nebo manažera? Mohl byste dělat v televizi. Třeba interního doktora v jednom z těch ranních pořadů.“

Chrlí ze sebe jeden nápad za druhým a já ještě ani nezačal myslet. „O nic takového zájem nemám,“ odpovím.

Řekla právě, že jsem velice atraktivní?

„Nebo neznáte nějaké celebrity?“ zeptá se. „Ve styku s veřejností mám trochu zkušeností, takže bych mohla kontaktovat pár známých a domluvit vám nějakou reportáž, kdybyste léčil někoho slavného.“

„To bych si musel ověřit,“ řeknu a neubráním se sarkastickému tónu. „Ale jsem si celkem jistý, že svým pacientům dlužím záruku mlčenlivosti – ať už jsou slavní, nebo ne.“

Zasměje se, jako bych to byl já, kdo zrovna vypustil z pusy nějakou hloupost. „Žádná jména bych neprozrazovala – prostě bychom jen mohli lidem říkat, že jste ‚doktor hvězd‘. Však víte, něco takového. Ale jestli nemáte o záři reflektorů zájem...“

„To nemám.“

Přikývne a poklepe perem na poznámkový blok. „Už jste začal pracovat na smlouvách s pojišťovnami?“ zeptá se. „Mohla bych vám s tím pomoci.“

„Já... myslím, že bude nejlepší, když nejdřív nastavíte všechno na počítači. A když vám to půjde od ruky, můžete třeba nám oběma zařídit mailové adresy. Vizitky a pak nějaký vzor dopisu, který bude vypadat profesionálně. To by myslím byl dobrý začátek.“ Alespoň bych měl zjistit, co podepsání smluv s pojišťovnami obnáší, než tím někoho pověřím.

„Bez problému,“ odpoví. „Tím se dneska v pohodě zabavím. A samozřejmě objednáám nějaké kancelářské potřeby.“

Sáhnu po peněženke. „Na výdaje si můžete vzít tuhle kreditku.“

„Skvěle,“ odpoví. „A co nějaké zdravotnické potřeby? Nepotřebujeme... rukavice nebo tak něco?“

„To je všechno v ceně nájmu. Řekněte si Jen. Já si jdu zavolat.“ Nepotřebuju si zavolat. Ale mohl bych prozkoumat ty smlouvy s pojišťovnami. A chci si taky sepsat pár nápadů, jež jsem dostal na svou oddechovou detektivku, kterou píšu skoro deset let. Už je to dlouho, co jsem napsal něco smysluplného. Dokonce jsem se už pár měsíců ani nic napsat *nepokoušel*, ale když dnes nemám žádné pacienty a vypadá to, že jsem zaměstnal schopnou asistentku, mám poprvé po dlouhé době příležitost projít si nějaké nápady. Ať už s fixou na tabuli, nebo bez ní.

ELLIE

Popráším linku moukou a položím na ni těsto. „Vážně si s tím nemusíš přidělovat práci,“ řekne Cynthia z barové stoličky, kde sedí se sklenkou vína v ruce a pozoruje mě i moje těsto. „Mohly jsme si něco objednat.“

Protočím oči v sloup. Já a objednávat jídlo? Ne, když můžu uvařit. Slaný koláč se sýrem a cibulí je jednoznačně jídlo, které vás potěší, a proto mě tak uklidňuje ho vařit, protože ho připravuju a těším se na ten příjemný pocit, až ho budu jíst – jako byste se zachumlali do teplé deky. A ne jen tak ledajaké – do deky ze sýra.

„Chci si na tu kuchyni zvyknout.“ Ještě před měsícem jsem bydlela se Shanem v krásném domě v Buckinghamshiru, který měl kuchyni nejméně desetkrát větší, než je tahle.

„Je o hodně těžší vařit v malé kuchyni?“

Ještě před měsícem jsem se Cynthií několik let nemluvila. Byla to moje nejbližší kamarádka už od školy, ale jak se můj vztah se Shanem vyvíjel, evidentně jsem ztratila kontakt s každým ve svém životě. Dokonce i můj vztah s rodiči – který se nikdy úplně nespravil po tom, co jsem odešla z vysoké – se omezil jen na občasné telefonáty. Ale když jsem Cynthii zavolala, že potřebuju pomoc vystěhovat se ze Shaneova domu, který jsem považovala za svůj domov, nezaváhala. Osud tomu chtěl, že její nájemní smlouva

končila právě ve chvíli, kdy jsem potřebovala místo k bydlení. Teď mám svou první spolubydlící. Přestěhovala jsem se do nového města a začala od nuly po více než deseti letech s mužem, o kterém jsem si myslela, že s ním strávím zbytek života. Jsem neskutečně vděčná, že tomu můžu čelit s kamarádkou po boku.

„Ne,“ odpovím a pustím se do tvarování těsta. „Ale je to dobrý trénink. V Le Cordon Bleu ani tolik prostoru nemáš. Na veškerou přípravu dostaneš asi metr čtvereční.“

„Takže je vlastně dobře, že ses z toho obrovského domu odstěhovala.“ Usměje se stejně soucitně, jako když se lidé dozvěděli, že Shaneovi dělám manažerku.

„Přesně tak.“ Přitisknu pomoučený váleček k těstu a začnu ho válet. Snažím se najít všechna pozitiva toho, že jsme se se Shanem rozešli. Rozhodně mám víc času na vaření. Cynthia je zase moje kamarádka. Týden po tom, co jsme se sem se Cynthií nastěhovaly, se tu dokonce stavili moji rodiče. Došlo mi, že jsem je viděla poprvé po téměř dvou letech. Sypala jsem si popel na hlavu a držela slova na uzdě. Budu se kát ještě tak po zbytek života a možná mi pak začnou odpouštět, i když máma nikdy nepřestane zmiňovat, jakou jsem mohla mít kariéru, *jen kdybych*...

Máma mi to připomínat nemusí. Mé šílené rozhodnutí v osmnácti mě bude pronásledovat po zbytek života jako pach spálené cibule.

„Dělala jsem si legraci,“ řekne.

„A já to myslím úplně vážně. Stejně bych si ten dům nemohla sama dovolit, i kdybych tu možnost měla.“

„A on ti ani nenabídl, že by tě nějak vyplatil, když jste spolu byli celé ty roky?“ zeptá se.

„Neptala jsem se ho. Mám nějaké úspory.“ Neschovávala jsem před Shanem peníze záměrně, ale nenápadně jsem každý

měsíc odkládala stranou malé procento z toho, co jsme vydělali. Myslela jsem, že to dělám pro nás – na horší časy nebo na důchod. Ale když se během našeho rozchodu ukázalo, že budu muset opustit práci i dům a odejdu bez jakéhokoli finančního vyrovnání, o nějakých úsporách jsem ani nečekla. Shane mi vždycky odmítal dávat výplatu – říkal, že to nemá smysl, když se stejně o všechno dělíme. Což byla pravda. Dokud jsme se dělit nepřestali. Ty úspory mi pomůžou se školným na Le Cordon Bleu. Spolu s devatenácti měsíci u doktora Covea.

„Ale přišla jsi i o práci.“

„Jak říkal, mohla jsem zůstat, kdybych chtěla. Byla to moje volba odejít.“

„Po tom, co tě podvedl. Jak si mohl myslet, že pro něj budeš dál pracovat?“

Stručná odpověď zní: *protože je to sebestředný blbec*. Ve své práci jsem byla zatraceně dobrá. Nikoho lepšího by nesehnal a určitě to nějak musel vědět. Ale v žádném případě jsem pro něj nehodlala pracovat dál, zatímco on by se se svou novou přítelkyní promenádoval mezi kamarády, ostatními jezdci a jejich drahými polovičkami, se kterými jsem se za ta léta už stihla sblížit. Jedním šmahem jsem přišla o přítele, domov, práci i celou svou sociální bublinu.

Snažím se soustředit na těsto – jeho vynikající konzistenci a rovnoměrnou tloušťku. Chvilí mi trvalo, než jsem se naučila připravovat dokonalé těsto. Ale stejně jako většina věcí to chce jenom cvik.

„Promiň,“ řekne Cynthia, „pořád jsem na něj naštvaná.“

„Já vím,“ odpovím, „ani já ho zrovna nemám na seznamu nejoblíbenějších lidí. Ale snažím se na to dívat z té lepší stránky a neplýtvat na něj už žádnou energií. Mám skvělou spolubydlíci,

která ráda pije víno, můžu teď víc vařit, a dokonce jsem si našla práci.“ Nemohla jsem na Shanea myslet dlouho. Bylo to ještě příliš čerstvé. Příliš mě to bolelo. Jako bych pořád držela popáleninu pod studenou vodou. Ještě jsem nebyla připravená na ob vaz.

„Řekni mi víc o svém šéfovi. Můžu si ho vygooglit? Jak se jmenuje celým jménem?“ Řeknu jí to, a jakmile si ho vygooglí, vykřikne. „Vypadá skvěle. Je svobodný?“

„Nemám páru.“ Vytáhnu ze skříňky misku na koláč. Ze vzta hu se Shanem jsem si toho moc neodnesla. Neměla jsem místo k bydlení ani žádný nábytek. Když jsem navrhla, že si vezmu jedno z aut, vybuchl a řekl mi, že ho zaplatil svými penězi. Proto jakmile došlo na věci z kuchyně, už jsem neřekla ani slovo. Když jsem se ten víkend stěhovala, nebyl doma, takže jsem si vzala ka ždičkový kousek kuchyňského vybavení. Nechala jsem mu tam jen nůž, vidličku, lžíci a talíř. Zbytek – všechny sklenice, šlehač a misku na koláč – jsem si odnesla.

„Zmínil se někdy Doktor Nádherný o manželce nebo přítelkyni? Měl na stole nějakou fotku nebo prsten na prsteníčku?“

Fajn, tak jsem se na jeho prsteníček podívala, no a co? Asi šlo o nějaké zkratové volání mých vaječníků nebo tak něco. Byli jsme s Shanem spolu tak dlouho, že už jsem si celou věčnost nevšimla, jak přitažliví jiní muži vlastně jsou – ale bylo biologicky nemožné, abych byla vůči Zacharymu Coveovi imunní. „Soustředila jsem se na práci. Víš, že na toho chlapa musím udělat dojem. Tu práci na devatenáct měsíců potřebuju.“

Sesune se na židli a vydá ze sebe pohrdavý zvuk. „Ale vždyť ty jsi tak organizovaná. Jsi zvyklá řešit problémy. Jestli má Doktor Nádherný výbušnou povahu, budeš klidně jako zaříkávač netrpělivých rozmazlených spratků. Navíc jsi ten nejmilejší člověk, kterého znám. Tuhle práci dáš levou zadní.“

„Tak zaprvé jsi právnička. Být tím nejmilejším člověkem, kterého znáš, není žádné terno.“ Cynthiina máma a moje máma se kamarádily. Máma mi vždycky dávala Cynthii za příklad toho, čím jsem mohla být nebo čeho jsem mohla dosáhnout, kdybych jen bývala zůstala na vysoké.

„To je pravda,“ odpoví.

„Navíc doktor Cove není můj přítel, takže si nejsem jistá, jestli někdy vůbec uvidím tu jeho stránku, která může, ale nemusí být lehce rozmazlená.“ Nepřipadal mi rozmazlený. Spíš... náladový a strohý. Nebo možná jen neměl moc rád lidi.

„To já bych zase chtěla vidět *všechny* stránky Doktora Nádherného, hezky ze *všech* úhlů.“

Cynthia dál slintá nad fotkami mého nového šéfa, zatímco já dodělám koláč a strčím ho do trouby.

„Třeba si užijete divokou kancelářskou aférku, při které tě ohne přes vyšetřovací stůl nebo tě bude zkoumat stetoskopem.“

„Řekla jsem, že na něj chci udělat dojem, ne ho vyděsit. Co jsem odešla od Shanea, neholila jsem si intimní partie.“ I když pomineme moje holicí návyky, v žádném případě se před doktorem Covem nesvléknu. Nemůžu riskovat, že tuhle práci ohrozím dřív, než si našetřím na Le Cordon Bleu.

„Než to bude upečené, udělám si malý průzkum.“ Vzala jsem si domů svůj pracovní notebook, protože jsem chtěla zjistit víc informací o těch smlouvách s pojišťovnami, které doktor Cove zmínil. Nějak jsem z něj neměla pocit, že by do toho byl příliš žhavý, přestože bez toho nebude mít žádné pacienty. To poslední, co potřebuju, je, aby se rozhodl, že si soukromou praxi nakonec neotevře a raději se vrátí na plný úvazek do státního zdravotnictví. Potřebuju mu pomoci dostat do ordinace pacienty, abych si svou práci udržela.